

Doen en laten

07-04-2020

Nu zitten we collectief thuis. We moeten het leven met elkaar binnen het gezin helemaal opnieuw uitvinden. Wanneer laat je elkaar met rust? Wanneer leg je een ander (meestal je kind) regels op, wanneer speel je met elkaar en wanneer is er tijd voor je werk of voor het huiswerk van je kinderen? De structuur van de dagelijkse gang van zaken valt weg. De dagen met het vertrouwde ritme van de school of kinderopvang, BSO, sport, clubs of oppas, zijn nu dagen geworden met een bijna lege agenda. Leegte, ruimte, niets... Ongekend. Wat nu?

De huidige generatie ouders heeft het vreselijk druk: tweeverdieners, hobby's, hardlopen, vrienden en familiebezoeken. En kinderen worden in hun kielzog meegenomen. Alles vraagt om haast: hup, opschieten, je komt te laat, snel je tandenpoetsen, enzovoort. Kinderen treuzelen in onze ogen vaak. En wij als ouders dwingen hen om in ons tempo met onze agenda's hun leven in te vullen.

Nu is plotsklaps de 'corona-rem' daarop gezet. Sommigen onder ons zullen het 'doenerige' nog in hetzelfde tempo willen vasthouden. Ze maken programma's voor zichzelf en de kinderen. "Doe es wat", zeggen ze tegen hen. Van al dat gejaag en dat achter-de-broek-zitten wordt het er meestal niet gezelliger op. Er komt zelfs ruzie van. Wat zou er gebeuren als we dat nu eens niet meer zouden doen? Als we de kinderen alleen aansporen voor het hoogstnoodzakelijke: huiswerk maken of af en toe eens opruimen? En hen voor de rest meer met rust laten en met hen af en toe spelen op hun verzoek? Als we de kans aangrijpen om naar onze kinderen kijken en te ontdekken hoe hún ritme in elkaar steekt? Hoe zij door de dag heen de dingen oppakken? Als wijzelf eens 'niet-doen' en maar 'laten'? Dat zal niet gemakkelijk zijn. Dat wordt op onze tong bijten om niet voortdurend op hen te reageren met een corrigerende of stimulerende opmerking. Maar het is een kans. Een kans die de corona ons biedt: dat we onze kinderen in hun wezen leren te begrijpen. Hen echt zien. Dat brengt in ieder geval geen ruzie en waarschijnlijk wel rust en vrede. Ik zag gisteren een dochter van vrienden. Zij zat stil op de schommel voor zich uit te kijken. "Wat ben je aan het doen" vroeg ik? "Niks" zei zij. "Waar zit je aan te denken"? ging ik verder. "Aan niks". Heerlijk antwoord.